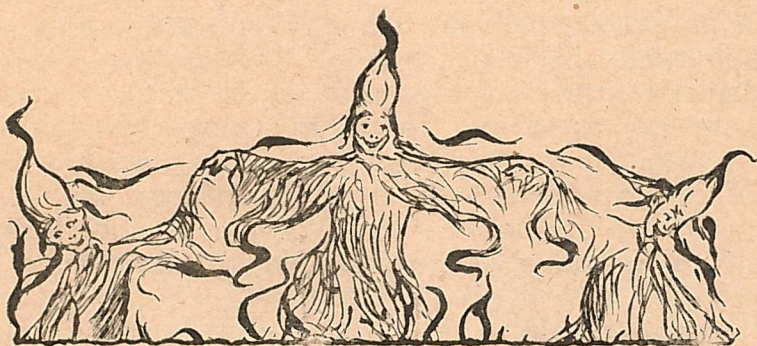

И снѣжинки, много, много,
 Хвъркатъ съ лекички крилца,
 Като бѣли пеперудки,
 Като весели деца...

Вѣтърътъ сега неспирно
 Вънъ реве съ състрашенъ гласъ,
 И ни казва и повтаря:
 Иде, иде Дѣдо Мразъ!

Гео Милевъ.

СИНИТЪ ПЛАМЪЧЕТА.

I.

Тази сутринъ малката Милка се събуди рано. Тя отмахна завивката и седна на леглото. Печката горѣше. Сини пламъчета се гонѣха весело между златнитъ главни. Милкината майка чистѣше картофи край печката.

— Мамо! мамо! Печката е пакъ добра! . . . Мамо, гладна съмъ! — извика радостно Милка и отиде при майка си.

Бледното лице на майката се усмихна.

— Ей сега, маминото, ей сега ще сваримъ картопки.

Ахъ, колко сладки бѣха сваренитъ картопки!

Когато тѣ се свършиха, Милка облиза всичкитъ си пръстчета и седна срещу печката. Така виждаше по-добре, какво става вътре въ нея.

Дървата бѣха изгорѣли. Вмѣсто тѣхъ лежаха чудни златни вжглени, надъ които играеха сини пламъчета. Сегисъ-тогисъ отъ вжгленитъ отскачаха рой искри, които изглеждаха като вълшебни звездици.